

— Kako? vpraša Jakec.

— Ha, misliš, da ti povem? Pa si ga še ti, če znaš!

Vsak je le to mislil, kako bi druge prekosil. Komaj so zvečer prignali domov, brž so jeli plesti biče in jih mazali s kolomazom. Eden je priplel na koncu nekoliko ščetin, drugi žime, a Francek je skrivaj odstrigel košček materinega svilenega predpasnika, splel iz niti drobno vrvco ter jo privezal konec biča, da je bilo veselje.

Naslednjega dne je vsaki gnal živino z doma, kakor bi šel k izkušnji. Po vasi niso pokali, ko so pa prišli k župnišču, so začeli vsi naenkrat, ter pokali, kakor bi streljal z revolverjem. Gospod župnik jih je čakal, se smehljal, šel prav do plota ter poklical Francka: — No, Francek, danes si ti najlepše pokal, pojdi sem po hruške. Kdor bo jutri najbolj pokal, dobi zopet.

Francek je poskočil, kakor mlad kozliček, in kmalu je nesel v roki polno čepico hrušek.

Dečki so mu jih zavidali. Drug za drugim so se rinili k njemu: — Francek, daj meni eno!

— Ne dam! Zakaj pa ne znaš pokati?

— Le čaki, pa ti tudi jaz drugič ne dam.

— Kakor hočeš, saj te ne prosim.

Drugega dne so pokali dečki še bolj: tako, da je enkrat, dvakrat ali celo trikrat zaporedoma počilo. Gospod župnik je poklical zopet enega pastirčka, dal mu čepico hrušek in tretji dan zopet drugemu. Med dečke se je vrnila zavist. — Ko so včetrtič gnali na pašo, so pokali, da nikdar tega. Gospod župnik je stal med vrati, se smejal, a poklical ni nobenega dečka po hruške. Dečki so debelo gledali, da niso črhnili besedice, ker jih drug drugemu ni privoščil. Ko tudi peti dan gospod župnik ni hotel nobenemu pokloniti hrušek, je rekel Jakec, prišedši iz vasi: — Veste kaj? Ker nam gospod župnik noče nič več dati hrušek, pa mu ne bomo pokali.

— Nalašč ne! mu je pritegnil Brodarjev Francek. Naj si sam poka, če hoče. Škoda materinega predpasnika za bič.

Odsihdob so gonili dečki na pašo mimo župnišča tiho kakor duhovi, in gospod župnik ni bil iz popoldanskega spanja več zdrاملjen.



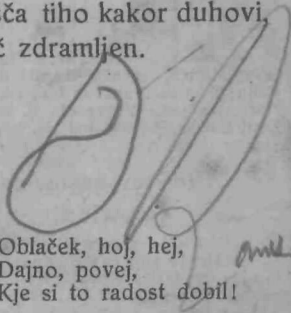
Oblaček.

Hoj, hej, hoj, hej,
Bratec, povej,
Kje si to radost dobil!

Pri viru sem stal,
Ki v dol je šumljal,
Ondi to radost sem pil.

Virček, hoj, hej,
Dajno, povej,
Kje si to radost dobil!

Oblaček je bël
Priplaval vesel,
Iz njega to radost sem pil.



Oblaček, hoj, hej,
Dajno, povej,
Kje si to radost dobil!

Na nebu sem bil,
Tam radost sem pil,
Dol sem na zemljo jo lil.

Aleksij Ivanov.

